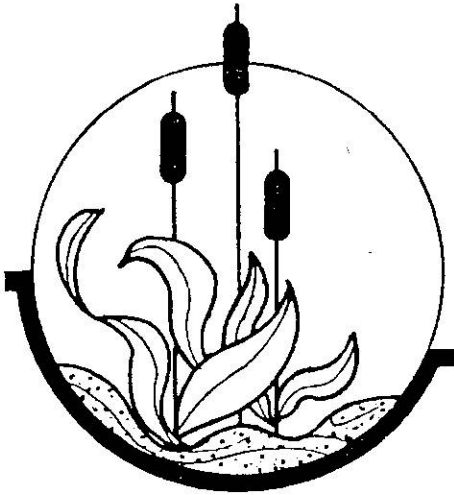

NHỮNG MẪU CHUYỆN “KHOA HỌC”

PHAN ĐÌNH TĂNG

Trong hai số LT 45 & 46 các AH đã phát biểu nhiều ý kiến về triển vọng thành lập một “Viện Nghiên Cứu Phát Triển Việt Nam”. Muốn đổi bầu không khí quá trang nghiêm xin mạn phép kể lại một vài chuyện “tếu” liên quan đến ít nhiều khoa học kỹ thuật để giúp vui “cũng được một vài trống canh”. Hầu hết các AH trong lá thư cũng như ngoài đời ý thức được là công việc nghiên cứu nếu muốn thành công và đạt được mục tiêu cuối cùng của nó thì phải có một sự yểm trợ dồi dào và một chính quyền biết xử dụng nó đúng chỗ. Tài liệu nghiên cứu quý giá trộn chất xám với kinh nghiệm quý báu đem gởi vào “ngân hàng” ai là người vì các AH mà trách nhiệm giữ gìn để đem xử dụng vào chỗ các AH mong muốn. Đó là những câu hỏi cần đặt ra và giải quyết.

Tuy nhiên những chuyện kể sau đây chỉ là trà dư tửu hậu thấy vui thì kể cho anh em nghe xin đừng tìm “buổi trưa lúc 14 giờ” cho là có ý ám chỉ nầy nọ thì tội cho người viết đã được cha mẹ đặt cho cái tên trùng với “Ông Su” (không “Hổ Mang”).

1. VUA GIỎI HAY TÔI GIỎI?

Giờ học về Thiết Kế Đô Thị giáo sư đang thao thao bất tuyệt ca ngợi Hầu Tước Haussmann người đã nhìn xa thấy rộng, đã xẻ thành phố Paris với những đại lộ rộng rãi ngang dọc. Nếu không thì vào thế kỷ 20 nạn kẹt xe còn khủng khiếp hơn nữa! Một sinh viên xin được phát biểu ý kiến: “Thưa giáo sư, giáo sư ca ngợi Hầu Tước Haussmann mà quên đi một người công còn lớn hơn Hầu Tước nhiều; đó là Hoàng Đế Nã Phá Luân Đế Tam. Nếu không có Hoàng Đế hết lòng ủng hộ thì đâu có 100 Hầu Tước Haussmann cũng đành bó tay vì tiền của đâu ra, uy quyền đâu ra để giải tỏa lộ giới?”

Giáo sư mỉm cười: “Hoàng Đế đã được nịnh thần khen nhiều quá rồi tôi phải khen ông Haussmann để các anh đừng cho tôi là nịnh thần. Tuy ý kiến anh rất đúng: Kỹ Thuật Gia tài giỏi đến đâu cũng cần sự hỗ trợ của nhà cầm quyền và các giới chức có thể lực. Nếu không, tài cũng mai một mà thôi.”

Việt Nam có câu “Trung Thần phải gặp Minh Quân” là vậy.

2. SÁNG KIẾN NGÀN VÀNG

Một vị có lẽ có tuổi nên hơi “bướng” viết thư đến Bộ Công Chánh đề nghị giảm bớt nạn kẹt xe ở Thủ Đô Saigon bằng cách đào những đường hầm ở các ngã tư để cho bộ hành băng qua đường dưới đất khỏi cản trở xe cộ. Bộ Công Chánh giao cho chuyên viên nghiên cứu và sau đó trả lời cho qua chuyện: “Ý kiến hay nhưng nếu đem làm cho hết các ngã tư thì quá tốn kém!” Khoản một tuần lễ sau nhận được hồi âm: “Tôi đã bỏ công, bỏ thì giờ tìm giùm biện pháp cho Bộ, còn tiền thì Bộ phải lo lấy, không lẽ bắt tôi đi tìm tiền cho Bộ nữa sao?!”

3. CON CÁ NÓ SỐNG VÌ NƯỚC

Vào mấy năm cuối của Đế Nhất Cộng Hòa không biết tại sao Tổng Thống lại lập khu vườn lấy tên là “PHUỘNG HOÀNG” ở bên Gia Định có cả ao thả cá. Kể viết bài tình cờ được chứng kiến một chuyện “cá nước” rất bi hài kịch. Sáng hôm đó không nhớ vì

(Xem tiếp trang 8)

NHỮNG MẪU CHUYỆN...

(Tiếp theo trang 7)

chuyện gì Sở Nội Dịch kêu vào để TT chỉ thị sửa chữa Dinh Gia Long. TT đang lẩn xấn đi lại chỗ thì xấp xỉ đi vào buồng tắm. Vợ dùng chân lại vì nghĩ rằng có lẽ TT muốn “xổ bầu tâm sự”. Nhưng TT kêu vào chỉ một thau nước lớn cá lợi tung tăng và nói: “Rứa mà Bộ Canh Nông nói là nước vườn Phụng Hoàng nhiều phen không nuôi cá được. Phải coi chừng các chuyên viên quá lý thuyết ở trong các phòng thí nghiệm”.

Về đến Sở vợ quay giây nói hỏi ông bạn thân ở Bộ Canh Nông xem đầu đuôi ra sao? Nghe nói tới đó thì ông bạn quý xổ tiếng Đức cả tràng: “Tui nó “mà” con mắt TT chứ nước đó mà cá sống sao nổi. Sáng thả thì chiều chết, tui nó vớt cho dân rồi lại thả cá khác. Ngày nào TT lên cũng thấy cá lợi.”

— “Vậy chứ cái thau nước trong Dinh Gia Long thì sao?”

— “Ông Cụ bảo lấy nước vườn Phụng Hoàng nửa đường tui nó đổi nước sông Saigon thì làm gì cá chẳng sống!”

— “Vậy sao không trình TT rõ?”

— “Thôi cụ ơi! Chúc thu chúc oan làm gì? Cho em hai chữ bình an”.

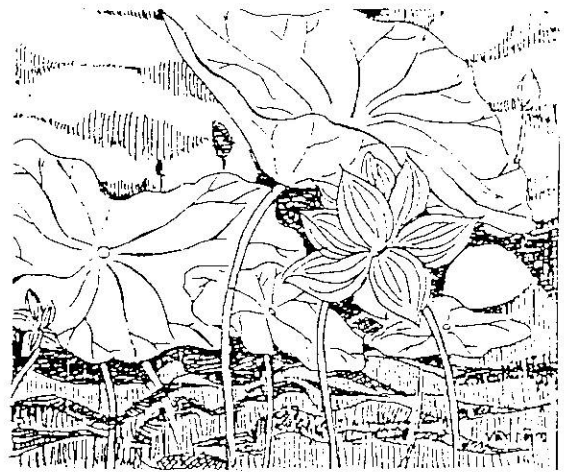
4. ĐEM RÊU CỦA MỸ ĐẶT CẢM LIÊN XÔ

Sau khi miền Nam bị “phỏng d...” thì mọi sự phải xoay đi 180 độ từ tư bản chủ nghĩa qua xã hội chủ nghĩa và... khoa học kỹ thuật cũng thế. Một anh Kỹ sư gốc Ngụy được lệnh nghiên cứu tại sao cư xá Thanh Đa lại nghiêng. Việc đầu tiên là đi tìm họa đồ nền móng. Tìm hết cả Tổng Cuộc Gia cư cũ cũng không thấy. Hỏi nhân viên thì họ tùm tùm cười: chắc là đã gói phân phối thực phẩm cho công nhân viên rồi. Tưởng không có họa đồ thì khỏi nghiên cứu, ai ngờ lại bị chỉ thị so sánh cách tính nền móng của Mỹ với Liên xô (dịch ra tiếng Việt). Anh ta nhìn vào hai công thức: Mỹ thì giới hạn độ lún tối đa là 1 inch, Liên xô thì giới hạn là 8 cm gần 3 lần hơn! Giật mình anh ta coi kỹ lại thì khám phá ra là hai công thức tuy giống nhưng mỗi cái dùng thí nghiệm đặc tính đất khác. Anh ta kêu giây nói cho phòng thí nghiệm đất ở đường Yên Đỗ (do hãng Lyons & Associates để lại) hỏi người phụ trách xem thí nghiệm theo Mỹ hay Liên xô. Ông này trả lời: “Máy móc của Mỹ, tôi trước cũng làm cho Mỹ, không theo lối Mỹ thì theo lối gì?”

— “Như vậy phải nói rõ không thì sai bét hết cả!”

— “Thôi mà Ông Anh cho em sống tạm với chủ, nói ra em thất nghiệp sao!”

Và kỹ sư đàn anh ghen hòng... im luôn cho tới ngày ra đi và lại gặp anh “thí nghiệm” ở trên đất này kêu giây nói viên liên nhắc lại chuyện xưa.

5. LÀM CHỦ THIÊN NHIÊN. NGHIÊNG ĐỒNG ĐỔ NƯỚC RA SÔNG. THAY TRỜI LÀM MƯA. VỚI SỨC NGƯỜI SỎI ĐÁ CŨNG THÀNH CƠM

Sống ở Việt Nam sau 1975 thường nghe những câu “phách lối” như vậy đã quen tai không để ý là nó muốn gây niềm tin vào XHCN vì niềm tin đã bị thực tế làm cho tê liệt và ngày nào cũng tính việc thoát khỏi xã hội vô vọng.

Có hai huyền thoại còn “phách lối” hơn cả mấy câu sáo ngữ trên mà người ta không bao giờ dám hỏi vì các cán bộ CS thường nói: “Tin hay không là do chỗ đứng và cách nhìn của anh. Nếu anh đối lập với Đảng thì dĩ nhiên là anh không tin.” Đến đó là “khớp” rồi đâu dám hỏi thêm.

HUYỀN THOẠI I

Trong thời kỳ Mỹ ném bom ở Bắc Việt tất cả cầu lớn nhỏ đều bị đánh sập. Vậy mà ta vẫn vận chuyển bằng cầu chìm Mỹ đâu có biết được. Máy bay Mỹ đến, ta nhận chìm cầu xuống nước. Bọn giặc lái Mỹ cũng tinh lắm hễ có chút gợn sóng là chúng thả bom ngay. Khi máy bay đi rồi ta muốn xử dụng chỉ việc kéo cầu lên. Tôi đã có thiện chí tìm hiểu nhưng không sao hình dung được cây cầu chìm cấu tạo ra làm sao?!

(Xem tiếp trang 65)

NHỮNG MẤU CHUYỆN...

(Tiếp theo trang 8)

HUYỀN THOẠI II

Trong thời kỳ chiến tranh chống Mỹ cứu nước; Liên Xô chỉ chỉ viện cho ta loại tên lửa SAM3 không hạ được B52 vì bay quá tầm của SAM3. Bộ Chính Trị đã ra lệnh cho Ủy Ban Khoa Học Kỹ Thuật Nhà Nước phải nghiên cứu cải tiến tên lửa SAM3 để hạ được B52. Sau khi UBKHKT báo cáo hạ được B52 thì Bộ Chính Trị mới vững tâm tiếp tục cuộc chiến cho đến thắng lợi vẻ vang ngày nay. Các đồng chí chuyên gia Liên Xô rất khâm phục đã nhiều lần năn nỉ các đồng chí trong UBKHKTNN cho biết cách làm, nhưng các đồng chí đã được lệnh phải khéo chối từ vì, tuy đồng minh, nhưng có nhiều cái cũng không thể nhất nhất cho họ biết được!?!?"

Chuyện khó tin nhưng có thật.

Nhân đọc một quyển sách nói về tuyên truyền xảo trá của cộng sản thường hay dùng "sự thật nửa vời" (demi-vérité) để phỉnh người ta: Những điều ta có thể kiểm chứng dễ dàng thì nói thật và sau đó thì bịa thêm. Nhưng trong hai huyền thoại trên thì đâu là sự thật và đâu là bịa? Các AH để thì giờ giải bài "đố vui để học" này cũng là một giải trí lành mạnh.

PHAN ĐÌNH TĂNG

Tình Xưa

Ta thổi mây trời cao làm tóc rối,
Vương qua hờn, tình cũ đắm say hương
Ánh mắt chơi ngời, ngân sao đêm tối.
Dáng tiên nga, em nhịp bước nghề thường.

Em đến, em đi, thiên thần dẫn lối
Ta mịt mù trong mê trận cuồng thương
Khi bờ ngõ, tìm hân đau nhức nhối
Về nguyên sơ, ta đã lạc quên đường.

Năm tháng chảy, tình xưa còn nguyên khối,
Tuổi chất chồng, tìm vẫn nhuốm thê lương.
Ta đã năm châu, chân mòn dặm nổi
Vẫn nhiều đêm thương nhớ lạnh chăn giường.

Miền thái cực, quê nhà mưa nắng gọi
Tóc mây ngàn, còn thả gió trăng hương
Môi nụ thắm, lời ca thiêng đồng nội
Ru tim người, nuôi giấc mộng yên ương...

Tình dang dở, còn lần duyên tiếp nối?
Đá lặn mòn, cao thấp nước triều dương...
Khi chuông đổ, tiễn đưa người hấp hối
Tìm ai con đau nhói một niềm thương!

S.D.N.
(Tặng AH N.V.V.)

MỘT CHUYẾN ĐI...

(Tiếp theo trang 60)

Tôi liền đến cơ quan công an trình bày sự việc và nộp hồ chiếu (còn giữ lại của tôi) xin cấp chiếu khán.

Phòng xuất ngoại đường Nguyễn Trãi lại gọi tôi đến, đặt hai câu hỏi:

— Tại sao hồi năm 1983 lúc trở về VN, không có đứa cháu đi kèm?

— Tại sao khi ~~vớt~~ tới sân bay Tân Sơn Nhất, không nộp trả hồ chiếu cho cơ quan công an?

Về điểm thứ hai tôi trả lời ngay: anh công an đóng dấu “tới” trên hồ chiếu rồi đưa lại cho tôi, tôi đâu có biết là phải trả lại đâu! Kể đó tôi đưa ra giấy của Sở Ngoại Vụ cho phép tôi giữ lại cái hồ chiếu.

Về chuyện đứa cháu, tôi lại đưa ra tờ y chứng có chữ ký của 3 ông bác sỹ của một bệnh viện nhà nước ở Paris, và thêm rằng gia đình của cháu gồm cha mẹ cùng hai em nhỏ đã đi Pháp hồi tháng mười 83, đi chính thức.

Giữa tháng bảy 1985, tôi được chiếu khán trên hồ chiếu.

Và vợ chồng tôi đặt chân xuống phi trường Roissy Charles de Gaule sáng ngày 13-5-1988

Ngày hôm sau, bên Việt Nam đổi tiền lần thứ ba.

PHẠM MINH CẢNH

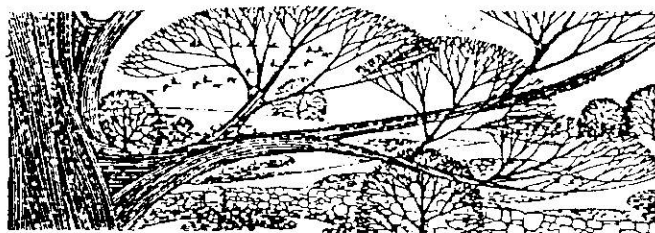
13-5-89

LTAHCC 66

XIN ĐƯỢC CHẾT...

(Tiếp theo trang 20)

— Số người muốn chết là thiếu số, cần gì phải quan tâm

— Một số khác nữa thì bảo rằng, nếu vì sợ tốn nhiều tiền của để nuôi sống những con bệnh này, thì thật là vô nhân đạo, cứ để họ sống, đâu có sao?

Theo tôi thì đã đến lúc chúng ta cần phải có thái độ của một người dân có học, của một nước văn minh, phải xử sự làm sao cho những người già được sống trong vinh dự, được chết trong vinh dự, cho xã hội người trẻ đang đóng góp thuế má, chấp nhận và thương yêu người già, cho phần ngân quỹ dành cho người già không còn là gánh nặng mà giới trẻ không gánh nổi, cho lương tâm của người sống vui vẻ, và cho linh hồn người quá vãng sẽ siêu thăng không giận hờn, chấp trách.

Tôi nghĩ rằng đã đến lúc tờ “di chúc” phải được cả thế giới chấp nhận, bằng một tờ “standard” mà ai cũng sẽ phải hiểu như nhau cả.

Nhà báo Joseph Carey viết rằng: “a carefully crafted document is no guarantee that you will end your life in peace, but it should help fend off tubes and lawyers” (US News số 07-24-89)

Tôi xin kết thúc bài này bằng một câu chuyện sau đây:

Tôi có quen một bà cụ, năm nay đã 90. Cụ còn chống gậy đi tới đi lui chung quanh nhà. Nhưng mỗi ngày, con cháu đã đi làm từ sáng sớm đến chiều tối mới về, Cụ lẩn thẩn ở nhà một mình. Mỗi lần tôi tới thăm, Cụ thở thê: “Này ông H. ơi, tôi nhớ hồi xưa, ba má tôi già, mà sống thoải mái, sung sướng quá, nay sao tôi thấy tôi sợ quá, tôi sợ sống quá, chỉ muốn gấp tất cả bày con cháu, rồi là đi luôn cho nó khỏe cái xác.

Quý AH nghĩ sao? Muốn chết chưa chắc đã được chết đâu?

NAM CÁT

Cali tháng 8-1989